

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.943 van 16 september 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 mei 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MULLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Ghazni op 31 december 1988 en van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 10 augustus 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 15 september 2005 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze weigeringsbeslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 20 februari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen echter een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

Op 20 april 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 november 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 december 2007 dient verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 10.452 van 24 april 2008 neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 mei 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“(...) In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan
De persoon die verklaart te heten M.H. (...)
Geboren te ghazni, op (in) 31.12.1988
En van nationaliteit te zijn: Afghanistan
Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 28/04/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Zo stelt ze dat verzoeker een uitvoeringsmaatregel aanvecht, waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op haar verblijfstoestand. De verwerende partij is van oordeel dat de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel behouden blijft en dat het bestuur een herhaald bevel zal afgeven gezien de kennelijk illegale verblijfssituatie van verzoeker.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor

Vreemdelingen-betwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 24 april 2008 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2007 houdende de weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker heeft bevestigd. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt in toepassing van artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 25 maart 2008 aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten -asielzoeker.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 april 2008 de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal, heeft bevestigd en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker betwist dit laatste overigens niet.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75 § 2, van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

In zoverre verzoeker de schending van het artikel 3 EVRM inroept, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in zijn land van herkomst op zich niet volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Bovendien wijst de Raad erop dat zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de subsidiaire bescherming hebben geweigerd.

Artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 EVRM niet heeft aangetoond. Voor zover verzoeker kritiek levert op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een nieuwe beoordeling vraagt, merkt de Raad op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad in casu in toepassing van artikel 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

Ook hier doen verzoekers argumenten geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister en toont verzoeker op deze wijze niet aan dat hij over het wettig vereiste belang beschikt.

Het beroep ingesteld door verzoeker is onontvankelijk. De exceptie van de verwerende partij wordt aangenomen.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.

